

Tko je kao Bog?

„Pobacite!“ Kao vatrena strijela probolo je liječnikovo mišljenje srce majke. „To je najbolje rješenje za sve! Prije nego što rodite bolesno dijete, invalida, pobacite ga i nećete se morati mučiti u životu! To je najbolje za vas i za dijete, ionako bi patilo cijeli život! Uskoro ćete moći roditi novo zdravo dijete i sve će biti kao da ništa nije bilo!“

Liječnik je govorio tako razborito i lijepo, skoro kao anđeo, brinući se pritom za zdravlje i dobro majke te razumno upućivao na ono što je najbolje za sve! „Tako lako?“, zapitala se majka. „Zar se tako lako može riješiti njen „problem“ i „slučaj“? Umjesto da rodi sina te mu nadjeni ime Mihael, sada bi ga trebala abotirati i nazvati ga „pobačajem zbog invalidnosti“? Teško ju je to pogodilo i gorko je zaplakala! Umalo da nije poslušala liječnika, umalo da nije popustila i pobacila vlastito dijete, umalo... da nije bio taj unutarnji glas...

Majka je ostala sama u tišini, bez riječi, bez odluke, kao izgubljeno dijete koje plače za svojom majkom. Ronila je suze koje su se, premda su padale na tlo, ipak na tajanstveni način uzdizale prema nebeskim vratima te su kucajući i vapeći molile da netko u ime ljubavi otvori...

Takav je bio život liječnika. Već je puno puta imao je „prekida trudnoće“, kako se to službeno naziva. Jednom, dva puta, tri puta izvršeno ono više nije ništa posebno, zahvat postaje svakodnevnica, navika i običan posao – posao koji ipak netko treba odraditi. Tu sumnje i grijžnja savjest predstavljaju samo smetnju. „Život jednostavno tako funkcionira“, smatrao je liječnik, „u evoluciji postoji prirodna selekcija, najjači preživi. To je tako. Bez žrtve ne ide. Bez žrtve nema uspjeha – uspjeh i karijera o kojoj bi on mogao pisati romane. Gimnazija, studij, liječnik, šef bolnice, novac, slava i ime! Sve je on to uspio ili bolje rečeno: krvavo zaradio. U njegovom životu nije bilo mjesta za osrednje stvari, za slabosti, bolesti i krhkosti. Sve je trebalo biti dobro, jako, zdravo, efikasno i korisno. Auto, kuća, zube, obuća i ponašanje, sve je to trebalo biti čisto, lijepo, novo, uredno, bez mane, bez ljage, bez greške, jednostavno savršeno! Tako je sebi savršeni čovjek gradio savršeni svijet, bez bolesti, patnje i križa, kako bi postigao vrhunac evolucije – raj na zemlji.

Međutim, kako je vrijeme prolazilo ono je požderalo sve što je bilo vremenu podložno, savršeni je čovjek postao upravo ono što nije htio biti: star, krhak i nemoćan, odn. – kako bi on rekao – istrošen, nesposoban za rad, bez svrhe te smetnja sustavu. Nije više mogao raditi, nije mogao više hodaditi, nije mogao bez tuđe pomoći živjeti. Došlo je vrijeme! Smisao njegovog života bio je gotov. Sad je *on* bio na redu. Prirodna je selekcija sada kucala na *njegova* vrata, ali ne više kao prijateljica. Nije naime više bio onaj veliki i važan liječnik, već je postao u sebi podijeljen: sad je bio liječnik i parazit, uspješan i neplodan, pobjednik i gubitnik, slavan a ujedno zaboravljen... Koliko je god ljubio svoju prošlost, toliko je mrzio svoju sadašnjost i budućnost. Zadnja strijela velikoga liječnika gađala je sada starog i bijednog parazita.

I kao da nije bila dovoljna šicofrenija, još su se pojavili i neki crvi u njegovoj glavi, crvi koji su mu oduzeli duševni mir. Zbog njih više nije mogao spavati, postali su nepodnošljivi, mučitelji, smutljivci, zmijsko leglo koji su ga neprestano otrovnim zubima grickali i vikali: „Tata! Tata!“ Nije ih mogao više slušati! Bili su tako đavolski! Ali njihovi glasovi bili su mu tako poznati, njihova lica tako poznata, kao da su slika samoga sebe...

Tjeskoba u srcu, crvi u glavi, nemir u duši. To je sada bila njegova sudbina! Život poluboga okrenuo se protiv njega i pokazao mu sad drugu stranu medaljice, koja je crno kao ugarak. Tko to može izdržati? Tko može podnijeti u svojoj glavi vječni krik nerođene djece? Tko može živjeti s vječnom krivnjom u sebi? Tko na njegovom mjestu ne bi poželio smrt? – „Smrt! Samoubojstvo!“, reče si liječnik. „To je jedino rješenje! To je najbolje za sve! Ja neću više patiti, a svijet me neće više morati trpjeti! Svi će problemi biti riješeni! Lijepo je to zvučilo! Lijepo je ta pomisao djelovala na njega, skoro savršeno je zvučalo, umalo bi time opet bilo sve dobro, umalo, da ne postoji taj unutarjni glas...

Krenuo je. Negdje. Negdje gdje bi mogao počinuti samoubojstvo, na mostu, na tračnicama, nema veze, bitno da bude mrtav. Lišen svoje pameti lutao ja kao slijepac, bez plana, bez cilja- nije znao kamo ide. Ali odjednom, usred duhovne tame i smetenosti, vidio je nešto što mu je bilo vrlo poznato. Poznavao je to mjesto, poznavao je tu staru kuću s lijepim šarenim prozorima. Skroz je zaboravio kako su bili lijepi! Kako se svjetlo poigravalo na njima! Kao da je plesalo! I kao da ga je neki glas vukao

unutra! „To moram iznutra vidjeti“, pomislio je i ušao u tu staru crkvu, u kojoj je davno bio kršten.

Kao hipnotiziran stajao je ispred tih šarenih prozora i promatrao ih i sve te lijepe slike i kipove u ckrvi! „Oprostite!“, čuo je odjednom neki glas, „je li tražite nešto?“ Preplašen i zbunjen kao netko tko se tek trgnuo iz sna, okrenuo se i opazio neku osobu u crnom odijelu s bijelim ovratnikom. „Ehh, molim...?“, upita zbunjeno. „Jeli tražite nešto?“, ponovio je svećenik. „Vidio sam kako stojite ovdje već dugo vrijeme i pitao sam se, što tražite i želite!?“ Odjednom ga je pogodilo nešto kao grom u srce! „Što tražim...?, pitao se starac. „Što želim...?“ mucao je tiho u sebi. Shvatio je to pitanje, upućeno u konkretnoj situaciji, nekako kao da je bilo usmjereno najdubljoj nutrini njegovog bića: „Što tražim u biti? Što zapravo želim u životu?“ Gledajući u oči Bogu posvećene duše vratilo se liječniku malo života u lice, isprva je to bio neki trzaj i mah koji se onda pretvorio u veliki i gorki plač kao kod dijeteta. „Što je?“, pitao je svećenik. „Što vam je?“, tješio je čovjeka koji se u sebi raspao.

Konačno! Nakon toliko godina nepodnošljive muke, izašlo je napokon sve iz njega kao iz nabujalog potoka! „Želim mir! Mir, mir i mir! To je sve što tražim! Ne mogu više! Ne mogu više podnijeti samooptužbe i krivnju! Izvršavao sam abortuse! Ne jednom, ne, već dva puta, tri puta, tisuću i tisuću puta! Bezbroy nerođene djece sam lišio života, kako bolesne tako zdrave. Mrtvi su. Nisu nikada imali priliku vidjeti svjetlo života. Zbog mene. Djelomično sam i nagovarao roditelje na to. Mislio sam da činim najbolje za sve, ali jednog su se dana pojavili njihovi glasovi. Djeca koja su mi vikala: 'Želimo živjeti! Pusti nas da živimo!' Njihove duše su me proganjale i pokazale mi moje pravo lice, moju dušu i srce. Godinama sam bježao od njih i od moje savjesti. Ali sada više ne mogu! Ne mogu to više podnijeti! Ne mogu sebe više podnijeti i ne mogu više podnijeti svoj život! Gotovo je!“ – „Ništa nije gotovo, gospodine! Jer Bogu je sve moguće, *pogotovo* mir!“ „Ne, ništa više nije moguće! Moja krivnja je prevelika, moji grijesi su prebrojni. Ne vidim drugi izlaz osim smrti.“ „Vidite samo smrt, jer ne vjerujete. Kako bi vidjeli život, morate *vjerovati* u Božju ljubav i milosrđe!“ „Milosrđe? U svom životu nisam poznao milosrđe, nego samo nužnost. Nisam imao milosrđe prema dušama nerođene djece, zato neće ni Bog imati milosti sa mnom. 'Što čovjek sije,

to će i žeti.' Meni po zaslugi. Ne zaslužujem život, ne zaslužujem drugačije od djece koju sam ubio. Zar da ne vjerujem u istinu i pravednost???"

Svećenik je ostao na trenutak u tišini i pomolio se Bogu. Onda reče: „Sine moj, vjeruješ li da bi slijepac jeo i dalje, kad bi znao da se u njegovoj hrani nalaze crvi?“ „Naravno da ne bi!“, odgovorio je starac. „Budući da i ti nisi znao što činiš, opraštam ti kao sluga Božji i odrješujem te od tvojih grijeha, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Amen. Idi u miru!“

Ovim je riječima opet ušlo svjetlo i mir u dušu liječnika, osjećao se kao da se iznova rodio i oslobodio velikog tereta! Pun zahvalnosti i radosti slavio je stari čovjek Božje čudesno djelovanje i zahvaljivao se mladom svećeniku: „Puno, puno hvala, oče, oče... Kako se uopće zovete?“ I s čudesnim sjajem u svojim očima odgovorio mu je: „Zovem se Mihael.“